

БЕЛЕЖИТИ БЪЛГАРИ

Пенчо Славейковъ

Роденъ е презъ 1866 г. въ гр. Тръвна, а починалъ презъ 1912 г. въ Италия. Синъ е на Петко Р. Славейковъ. Пенчо Славейковъ е единъ отъ нашитѣ бележити поети. Билъ е директоръ на Нар. библиотека и Нар. театъръ. Главни негови произведения сж: Епически пѣсни, Блѣнове, Сънъ за щастие, На острова на блаженнитѣ, Нѣмски поети и Кървава пѣсенъ. Останкитѣ му сж пренесени въ България презъ 1921 г. Съ своето творчество Славейковъ създаде нова епоха въ бълг. литература и оказа влияние съ стила си.

Венецуелскитѣ бунтовници

е името на новия крайно забавенъ и интересенъ детски романъ, който наскоро ще почнемъ да печатаме.

тупъ — въ земята се удари и на камъкъ се превърна, да се чуди той не свари, своя Влади въ мигъ пригърна. — Слушай, тате! — Влади рече, — редъ магии азъ научихъ, идешъ ти за мене вече, запомни ме що те уча. Моятъ майсторъ съ зли магии иска да ме не познаешъ, ще повдигне люта сприя мигомъ тебе да замая. А следъ туй дванайсетъ птици той ще пусне надъ гората, всички гиздави царици, съсь пера отъ чисто злато. Между тѣхъ ще ме познаешъ ти безъ никаква умора, безъ тогава да се маешъ: знай, че ще лети най-горе. И Незнаенъ ще затъне до колѣне въвъ земята после, като облакъ тъменъ ще се спуснатъ отъ гората десетъ кончета припрѣни, съсь грива отъ старо злато, съсь подкови позлатени и такъми най-богати. Между тѣхъ ще ме познаешъ, азъ ще ровя съсь копито, безъ тогава да се маешъ, посочи ме ти открито. И Незнаенъ ще затъне чакъ до пояса въ земята, но тогава ще разгъне шумата си въ мигъ гората и предъ тебъ ще се наредятъ

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

— Липсватъ ли витамини въ храната ни, клеткитѣ на нашето тѣло губятъ способностъ да усвояватъ (да асимилиратъ) хранителнитѣ вещества — както бѣлтѣчини и въглеводи, тѣй и тлъстини и хранителни соли.

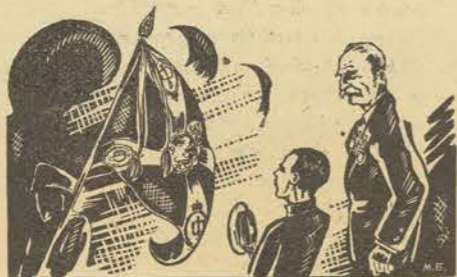
— Недавна въ Варшава на военния стадиумъ сж се били събрали повече отъ 10,000 цигани, които си избрали новъ „Кралъ“ — Янушъ Квейкъ.

Циганитѣ решили да искатъ разрешение, да се заселятъ масово въ Абисиния, тѣй като смѣтатъ, че сж абисинско потекло.

— Лондонската община, въ споразумение съ млѣкарското сдружение, е основала нѣколко „млѣчни станции“, въ които се раздава безплатно млѣко на лондонскитѣ деца.

Ежедневно съ хиляди деца посещаватъ станциитѣ и получаватъ своята закуска отъ млѣко.

БАРАБАНСКИ СЪВЕТИ

— Среещнешъ ли българско знаме, сваляй шапката си!

Въ планината

Тамъ, въ планинскитѣ усои бѣхъ козарче волно азъ, бѣха планинитѣ мои, пѣхъ имъ съ волния си гласъ. Брахъ изъ храститѣ малини, вихъ си отъ цвѣтя герданъ, тичахъ въ роснитѣ долини, пихъ балканската вода. А козитѣ си пасѣха, хрупкаха трева край менъ, моитѣ пѣсни ехѣха тамъ на воля всѣки день. Но лѣтото се изменина, школското звънче звъни, че учебната година почва съ есеннитѣ дни. Край школото пакъ ще тичамъ, ще разказвамъ какъ живѣхъ какъ козитѣ си обичамъ, какъ тжгувамъ зарадъ тѣхъ.

Симеонъ Мариновъ

Симеонъ Мариновъ

Чудниятъ занаятъ

Приказка въ стихове (3)

осемъ момъка засмѣни, приветливо тѣ ще гледатъ: все еднакво премѣнени. Ще сж лика и прилика като стъркове отъ жито, като Пиринска иглика. И Незнаенъ ще запита: — Кой отъ осемтѣ е Влади? Гледай ги тогазъ въ очитѣ, она момъкъ ще обадишъ, който гледа въ висинитѣ. И тогава цѣлъ Незнаенъ ще се провали въ земята, помни, татко, туй до края и тогазъ ела въ гората! Още дума не продумалъ, гледа старецътъ предъ него тамъ, край буковата шума зайчето скокливо бѣга.

Става старецътъ. Гората го посрѣща съ шепотъ таенъ и той вика въ тишината: — Де си, майсторе Незнаенъ? Сякашъ пъклена магия — вихъръ прошумъ въ гората, вдигна се страхотна сприя, гръмъ процѣпи тишината. Старецътъ стоеше смѣло, вихърътъ не го замая, сбърчи старческото чело,

но на бурята изтрая. Изъ гората се показва майстора Незнаенъ — ето погледътъ му отъ омраза като нощенъ огънь свѣти. — Твоя синъ изучихъ леко, — каза той. Познай го тука, па води го на далеко, въ добъръ часъ и на сполука. Въ мигъ дванадесетъ бѣли птици излетѣха надъ гората, като гиздави царици, съсь пера отъ чисто злато. И една лети високо все надъ другитѣ и пѣе, пѣсенъта ехти широко и като потокъ се лѣе. — Ще позная безъ умора мойто синче, моя Влади, тая що лети най-горе той е, — старецътъ обади. Сякашъ сила непозната до колѣне вби въ земята майсторътъ, а на гората зашумѣха въ хоръ листата. Ето, клони се разгръщатъ, десетъ кончета припрѣни полетяватъ — облакъ сжщи, съсь подкови позлатени. Гривата имъ — старо злато, косъмътъ свѣти и грѣе, а такъми най-богати съсь диаманти тамъ свѣтлѣятъ.

(Следва края)

Дете и птичка

— Не отлитай, птичко мила, не отлитай ти на югъ, че душа ми би се свила тѣй безъ птича пѣсенъ тукъ. — Ахъ детенце, какъ желая да остана тука азъ, но не мога да изтрая на студа и дѣдо Мразъ. — Дѣдо Мразъ нали е дѣдо, ще чуй моята молба, и на старо, и на младо, не ще прати зима зла. — Какъ безъ топки, безъ пързалки, ще живѣешъ, детко драгъ, безъ шейнички, залгалки, и безъ пухкавъ, хубавъ снѣгъ? — Любя, птичко, твоята пѣсенъ, но обичамъ и снѣга. Ехъ, припада късна есенъ, сбогомъ, казвамъ ти сега!

Христо Бояджиевъ

Бойко сп. сителъ

Да върви напредъ — не смѣе, страхъ го е да се завърне, ако се въ страни обърне на какво ли ще слети? Слуша какъ рѣката пѣе и шумятъ вълни игриви, даже вижда самодиви въ посребренитѣ води. Изведнажъ се чува шумъ. Той впери натамъ очи и отъ страхъ изгубилъ умъ се смрази. Нѣкой буковата шума гази и сърдито дума: — Татко ти ще те спаси, ако тридесетъ жълтици заплати. Бойко легна въ хрсталака и погледна презъ шумака и предъ детскитѣ очи мърнаха се хора зли. На плещитѣ съ яморлуци, пушки стиснали въ юруци, между тѣхъ едно дете съ вързани на грѣбъ ржце. — Туй разбойници сж люти съсь убийствата прочути! мисли Бойко въ хрста скритъ и дочува гласъ сърдитъ. — Другари, до първи пѣтли ще стоимъ за откупъ да чакаме тука, не дойдатъ ли съ откупъ, напредъ да вървимъ, че може и зло да се случи! Не дойдатъ ли, знайте,

НАШИТѢ КОНКУРСИ

Пети конкурсъ

Отъ кои писатели обичате да четете най-много книги, отъ българскитѣ ли или отъ чуждитѣ?

Съ този конкурсъ редакцията иска да научи какви книги да праща за подаръкъ на децата — отъ български писатели или отъ чужди.

Тука децата ще се раздѣлятъ на две групи — за българскитѣ писатели и за чуждитѣ. Която група спечели, 20 отъ първитѣ печеливши ще получатъ, като премия, прочитни книги по 30 лева едната.

Деца, участвайте всички въ този конкурсъ!

СКРИТИ КАРТИНИ

— Кжде е човѣка, който слуша разговора на дветѣ жаби?

Абонирайте се за в. „Барабанче“!

Богданъ Овесянинъ

КОЗАРЧЕ

поема за деца (4)

че вмѣсто пари потеря за насъ се събира, куршумъ на детето и въ тия гори ний нови грабежи да диримъ. Да легнемъ сега, че очаква ни пжтъ къмъ битки до днесъ непознати а пленнико, тебе очаква те смъртъ щомъ татко ти откупъ не прати? И срѣдъ дивата долина заспа страшната дружина, а на клонитѣ се люшкатъ дълги смъртоносни пушки. Плаче вързано момчето и сълзитѣ по лицето стичатъ се като роса върху пролѣтна трева. — Боже, де да се укривя утре да ме не убиятъ, кой срѣдъ дивитѣ гори отъ смъртъта ще ме спаси! Хрсталакътъ се разтвори и въ мигъ Бойко проговори — штъ! Не бива да реवेशъ, че и менъ ще издадешъ. Тихо, да не ни усѣтятъ, че и двама ще избесятъ; ето ножа. Скръцъ вжжята, па да плюемъ на краката! И той тихичко и бързо горкото дете развърза.

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Стефанъ Мокревъ

Роденъ е презъ 1900 г. въ гр. Търново. Издалъ е книгитѣ за възрастни: „Есенни хора“ и „Тайна“ — драми; „Кантонъ 16“ — повестъ; „Дивото“ и „Гроздоберъ“ — разкази, а за деца: „Царскиятъ лъвъ“, „Тжжнитѣ мравки“, „Приказната книжка“, „Желю Жълтицата“, „Филипъ Тотю“ и „Царъ Ивайло“. Разказва увлѣкательно. Героитѣ му сж хора, които се стремятъ да вършатъ добро. Стилътъ му е поетиченъ, стегнатъ и образенъ. Членъ е на писателския съюзъ. На 2. стр. въ днешния брой даваме интересния му разказъ — легенда: „Бѣло море“

Запомнете добре, че всѣка недѣля въ 10 1/2 ч. сутринта, кино „Европа Паласъ“ устройва представления за деца, при участнето на писатели отъ дружеството на детскитѣ писатели, съ програма: литературно четене, културни и трикъ филми „Мики Маусъ“. Входъ 8 и 10 лева.

Тѣ бѣгатъ презъ храсти и остри кжпини, минаватъ долове и падатъ въ долини и искатъ да хвъркатъ отъ птички по-леко: сто дена да бждатъ оттука далеко.

Свободни!

Срѣдъ облацитѣ, като въ прѣспи, затѣва облага луна и, като нея уморени, се движатъ беднитѣ деца. И, безъ да си продуматъ дума, тѣ паднаха до мѣхавъ пнъ и, между папрати и шума, унесоха се въ тежъкъ сънъ.

Бойко вижда, че излизатъ изъ долинитѣ шумливи съ бѣли, като слънце ризи три прекрасни самодиви. Първата съ вѣнецъ отъ здравецъ край детето се изправи. — Нося ти игри и здраве за доброто що направи! Като птичка долетява втората отъ висинитѣ и цървулки подарява на козарчето честито. Ето третата пристига и въ ржката носи книга: — Нося ти най-хубавъ даръ тоя мъничекъ букваръ.

(Следва края)